

קשה לזכור עוד יותר קשה לשכוח

חוויות שזוכרים - תוספת

פְּפָקָה

היינו בטיילת, במסע השגרתי שלנו, עם אשתי. רוחות חזקות מאד לא הזמינו במיוחד מטיילים ולכן היינו כמעט לבדנו. הים סוער, דגל שחור, 17 מעלות בחוץ ולנו נהיה קשה מאד להתגבר על הרוחות הנגדיים. חלק קטן חשוף של הפנים סבל מהדקירות הכואבות של הרוחות. לא וויתרנו - המשכנו את הטיול לפי המתוכנן - שעה אחת.

בדרך חזרה, בזמן הנהיגה עלו זכרונות מהזמנים ההם במנהרת הזמן - ינואר 1944 - הלכנו בדרכנו הרגילה ליער בסמילנה ואתנו בחורה חדשה - שמה פפקה. היא מסכנה לא תיארה לעצמה את מזג האוויר האכזרי השולט בפסגות ההרים בחורף, והגברים שלנו לא הדריכו אותה על סגנון הלבוש הדרוש.

בהתחלת המסע מיער באופֶּקָה דבר לא ניבא את המחכה לנו בדרך. כשהתחלנו לצבור גובה הרגשנו שנפלנו לתוך סערה פרועה, כשהשלג הרטוב מרביץ בפנים בכוח של רוח בעוצמה כזו שבקושי עמדנו על הרגליים. התכופפנו על מנת להגן על גופנו מפני הרוחות. באיזשהו שלב מרדכי החליט למצוא מקום מוגן על יד העצים ולחכות לשיפור מזג האוויר. התיישבנו עם הגב לחורשה, הורדנו את התרמילים ונחנו. מישהו רצה לשתות ומרדכי אמר: רגע, רגע, יש כאן בסביבה מעיין קטן, אשר לא קופא כל השנה.

הוא קם והתחיל להסתובב עם פנס ביד ולאחר זמן מה שמענו את קולו - בואו לשתות את המים מהמעיין, שהם יותר חמים מהאוויר בחוץ. רק מרדכי היה מסוגל למצוא את המעיין - הוא מצא אותו לפי צליל של מים זורמים. המעיין היה מכוסה עם שכבת שלג דקה קפואה ואנו לא יכולנו לראות את המים.

מרדכי הביא מים לפפקה. אז כולנו ראינו את התמונה הנוראית - הברכיים של פפקה היו כמו עיסת בשר מדממת מעורבת עם רצועות של הגרביים אותן הרוח חתכה לחתיכות ללא רחמים. פפקה המסכנה שתקה. הברכיים קפואות ואת העיניים היפות הגדולות, הפתוחות לרווחה לא אשכח. היא היתה במצב אינדיפרנטי - ללא תודעה. מרדכי התחיל מיד לעסות עם שלג את המקומות הקפואים של רגליה; היא התחילה לחזור לאט לאט להכרה. הסתכלה בהשתוממות סביבה וחייכה. כולנו היינו מאושרים. גרדנו פיסת בד ועטפנו את המקומות החשופים של רגליה. הגענו "הביתה" ואדה טיפלה במיומנות ופפקה עמדה על רגליה במהירות.

לאחר המלחמה פפקה התאחדה עם דודתה הלה וגמן בבוריסלב ולעתים קרובות הייתי מבקר אצלה וזוכה בקבלת פנים חמה, אוכל טוב, היתה לה גם סבלנות להתעניין עם גורלי - דבר נדיר בתקופת חיי זו.

אפילוג:

הגענו ארצה ב-1960 וביקרנו אצל פפקה ברחוב שלוס בתל-אביב, כשהיא נשואה ליהודי דתי - שם

משפחה בהרב - (בעזרתו קיבלנו שיכון במקום רצוי).

יחסינו בארץ היו טובים, הוזמנו וביקרנו אצלם בבית. גם פפקה ביקרה אצלנו והביאה עציץ יפה. לאחר חזרתנו משליחות בחו"ל חידשנו את הקשר, אבל תוך כמה שנים נפטר בעלה, יהודי חכם וטוב לב, סוג אנשים דתיים אותם כבר לא פוגשים היום.

כמובן, הגענו ל"שבעה" ופגשנו את שני בניו - אחד מהם - אשר, במדי צבא חיל מודיעין.

כאשר שמע את שם משפחתנו הוא שאל אם יש לנו בן בשם יהושע - ענינו בחיוב. אז אשר הסביר לנוכחים שבננו יהושע משרת אתנו ביחד ביחידה בתפקיד של רב סרן במדים של סמל.

היינו מופתעים וביחד עם כולם מאושרים מצירוף המקרים הנדיר הזה. הרי אז יכולנו רק לתהות שבנינו - של פפקה ושלי ישרתו באותה יחידה בצבא הגנה לישראל.

תודה לגורל.

כעת פפקה בבית אבות בסביבות רחוב דיזנגוף. נפגשנו בהלוויית אשתו של מרדכי בבית העלמין ביהוד ורק לאחר דין ודברים איתרנו איש את רעהו.

אלה הם חיינו.

9.1.2012

נ.ב.

בתאריך 9 בינואר מתחיל את לוח השנה המיוחד שלי - אתם זוכרים - בסיפורו של "זיגמונט" - עיר ראשונה בשטחה של פולין לפני המלחמה. סרנה שוחררה ביום זה מהכיבוש וזאת גם היתה הידיעה הראשונה אותה אינג' פרידלר הצליח לשמוע מהבי.בי.סי.